

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. január 13.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

DE AZ ÚR ELREJTÉ ŐKET

Énekek: 150,1-2.; 694; 393; 254,1-5.

Lekció: Jeremiás 36,1-19

Alapige: Jeremiás 36,20-32

És elmenének a királyhoz a pitvarba (és letették a könyvet az írástudó Elisámának szobájában) és elmondák mind e szókat a király hallatára. És elküldte a király Jéhudit, hogy hozza el a könyvet; azért elhozta azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvasta azt Jéhudi a király hallatára és mindama főemberek hallatára, akik a király előtt álltak. A király pedig a téli házban ült a kilencedik hónapban, és a tűz égett előtte. És mikor Jéhudi három vagy négy levelet elolvasott, elmetélte azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajította, amely a tűzhelyen volt, mígnem az egész könyv megégett a tűzben, amely a tűzhelyen volt. Nem rettentek meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi szolgája, akik hallották mind e szókat. Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérték a királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem hallgatott rájuk. Hanem meghagyta a király Jerákmeélnek, a Hammélek fiának, és Sérájának, az Azriel fiának, és Selémiának, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárukat, az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr elrejtette őket. Szólt pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégette a könyvet és a beszédeket, amelyeket Báruk a Jeremiás szájából írt, mondván: Térj vissza, végy magadnak más könyvet, és írd bele mind az elébbi szókat, amelyek az elébbi könyvben voltak, amelyet Jojakim, a Júda királya megégetett. És Jojakimnak, a Júda királyának mondd meg: Ezt mondja az Úr: Te égetted meg a könyvet, mondván: Miért írtál ilyen szókat bele: Bizonyosan eljön a babiloni király, és elveszti e földet, és kipusztít belőle embert és állatot? Azért ezt mondja az Úr Jojakim felől, a Júda királya felől: Nem lesz néki, aki a Dávid székébe üljön, és az ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig a dérre. És megbüntetem őt, és az ő magvát, és az ő szolgáit az ő bűneikért, és rájuk bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárokra és Júdának férfaira mindazt a veszedelmet, amelyről szólottam nekik, de nem hallgattak

DE AZ ÚR ELREJTÉ ŐKET

meg. Azért más könyvet vett Jeremiás, és odaadta azt Bárukknak, az írástudó Néria fiának, és beírta abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a könyvnek, amelyet Jojakim, a Júda királya megégetett a tűzben. És több dolgot is írtak bele, hasonlókat az elébbiekhöz.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, imádunk téged azért a szabadításért, megtartásért, amelyet Jézus Krisztusban kijelentettél, elvégeztél és – ahogy János evangéliumában olvashatjuk a napokban – azért a csodáért, hogy az Ige testté lett. Köszönjük, Urunk, hogy a Szentírás és Jézus ennyire összekapcsolódik. És magasztalunk, hogy Szentlelked és Ígéd által ennyire valóságos a veled való személyes közösség lehetősége ma is.

Köszönjük, hogy te nemcsak a mi időnkben, hanem már kezdetektől szóltál. És áldunk, hogy a mi időnkben azért is szólsz, mert ugyanúgy munkálkodni akarsz. Köszönjük, hogy a te ígéd megbízható, szóról szóra igaz. S hogy mi mindent anyanyelvünkön tapasztalhatjuk.

Magasztalunk téged csak ezen a héten is hallott igei üzenetekért az imahét során vagy a napi csendességben, amit olvastunk. Köszönjük, amikor személyessé vált a te ígéd üzenete. Bocsásd meg, amikor esetleg engedetlenkedtünk, nem figyeltünk arra.

Urunk, a bibliai történetben olyan bátorító volt hallani, hogy még a főemberek is vágyakoztak a te Ígéd után. Bárcsak a mi vezetőink is, világi, egyházi vezetőink is, mindenki köztünk is, aki vezető beosztásban van, így vágyakozna a te szavad után. Bocsásd meg, kérünk, ha nem bíztunk tebenned, ha nem engedelmeskedtünk ígédnek mégsem. Kérünk téged arra, tisztíts meg bennünket, ha van ilyen hamisság.

Arra kérünk, szabadíts fel örvendező életet élni – ahogy énekeltük is a zsoltárban – azért, mert te vagy a mi Istenünk, mert rád tekintünk minden nehéz körülmény közt is. Arra is, hogy amikor látják az életünket a téged még nem ismerők, ezáltal is kerüljenek közelebb hozzád, a gyülekezethez. Találd meg őket.

Köszönjük, hogy a te ígéd azért szól, mert még mindig tart a kegyelem ideje. Azt is, hogy amikor eljön Jézus, akkor pedig minden kiteljesedik abból, ami már beteljesedett őbenne. Eljön majd az örökkévalóság drága, boldog állapota, ahol már nem a Szentíráson keresztül ismerhetünk meg téged, hanem úgy, ahogy vagy.

Köszönjük ezt a csodát, ezt a reménységet. Így legyél Istenünk, így legyél jelen most köztünk. Mi imádni szeretnénk, Urunk, téged, és köszönjük, hogy te szólni akarsz hozzánk, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Nincsen teljesen kikapcsolva a mobiltelefonom, mert szeretném mutatni, hogy működne és akár ebből is fölolvashattam volna a bibliai kijelentést, mert

ma már mobiltelefonon is van magyar nyelvű Biblia. Szerintem a legtöbbszörnek, ha van ilyen érintőképernyős mobilja, talán bibliai program is van rajta. Szerdai ifisektől kaptam ajándékba annak idején és nagyon hálás vagyok érte, nagyon vigyázok is rá.

Ha ilyen mobilom lett volna '89-ben, amikor be kellett vonulni a katonaságra – akkor még a Magyar Néphadsereg katonaságára sorkatonaként –, nem lett volna az probléma, hogy nem lehet bevinni Bibliát, mert telefont viszek be és a mosdóban majd lehet olvasni hajnalban csendben a Bibliát. De kis zsebbibliát, Újszövetséget kellett bevinni titokban. És sikerült.

A történetet olvasva viszont az jutott eszembe, ami kárpátaljai teológustársammal, barátommal történt. Ő a szovjet hadseregbe kellett, hogy bevonuljon és esélye nem volt bevinni zsebbibliát sem titokban. Viszont az édesanyja leleményesen segítette őt. Leveleket kaphattak a szovjet hadseregben is és a magyarul írt több oldalas levelekről senki nem tudhatta, hogy azoknak a legnagyobb része tulajdonképpen szentírási szöveg magyar nyelven. Persze a társai még piszkálták is érte: – Anyámasszony katonája vagy, hogy ilyen sokat ír az anyukád! – de őt nem zavarta, mert olvashatta a Szentírást.

Az Úr így rejtette el őt is, az ő papír alapú Bibliáját és hát ő is akkor és ott a szovjet hadseregben így is áldássá lehetett a katonatársai életében.

Az Úr elrejtette Jeremiást is meg Bárukot is. Aranymondásként mindenképpen ezt a mondatot a 26. vers végéből hazavihetjük magunkkal, mert gondolom, nagyon bátorító: „...de az Úr elrejté őket”. „De az ÚR elrejtette őket” – az új fordításban. Mert Jeremiás és munkatársa, aki egyébként barátja is volt, Báruk bajba került, veszedelembe, üldöztetést kellett szenvedniük a király miatt, mert képviselték az Úr szavát.

És amikor elcsendesedtem ezen az ígén, akkor döbbsentem rá arra, – mert nagyon megfogott ez a mondat, hogy „de az ÚR elrejtette őket.”, s hát egyből elkezdtem ezen gondolkodni, és egyszer csak leesett –, hogy mégsem ezen van igazán a hangsúly ebben a történetben. Hanem miről van szó előtte, és miről van szó utána? Az Úr szaváról. Ahogyan az Úr szava a király számára is hallhatóvá lett, ahogyan az Úr szava újra leírattatik, ismét hallhatóvá lesz. Arra döbbsentem rá, hogy igen, fontos ez az mondat, hogy „...de az Úr elrejté őket” és erről lesz szó ma természetesen, de ennél sokkal fontosabb, hogy minek a fényében, mi van a háttérben. Miért kellett őket elrejteni? Az ok is és a cél is azt igazolja, hogy az Úr szava.

Az Úr szava miatt elrejtettségben, illetve az Úr szaváért elrejtettségben. Ezt a két gondolatot vizsgáljuk így meg: mit jelentett az Úr szava Jeremiásnak, Báruknek és mindenkinek, aki itt szerepelt a történetben; és mégis az ő számukra, mint az Úr szava szolgálói számára miért is volt szükség az elrejtetésre, de hogy Isten ebből aztán mégis mit hozott ki, mint isteni tervet és célt.

Az okok felől megközelítve tehát: elrejtettség az Úrban az Úr szava miatt. Az ebből az egy részből is látszik, hogy az Úr szolgálói, Jeremiás és Báruk, a munkatárs élete az tulajdonképpen, mint az ő személyes életsorsuk, az Isten tervébe természetesen beleilleszkedik. Ha az Úr szavát képviselik, akkor érinti őket

DE AZ ÚR ELREJTÉ ŐKET

mindaz, amit ez az isteni szó jelent, azoknak is akik elfogadják, azoknak is akik nem. Csak megjegyzem, hogy a 37. részben már nemcsak üldöztetés lesz, hanem ott börtönbe is kerül, előtte jól megverik. A 38. részben pedig már nemcsak börtönben van, hanem meg is akarják ölni, bedobják egy gödörbe, amibe végül is mivel nem volt mégsem víz, így nem halt meg azonnal és ki lehetett menteni. De Jeremiás mindenképpen – és ebben a történetben Báruk is – látszik, veszélyben van az Isten szava miatt. De akkor is a legbátorítóbb mindig ez lesz majd, hogy az Úr szava miatt a veszély is meg az elrejtettség is.

A bibliai kortörténetről csak annyit, hogy Jézus születése előtt 605-ben jött föl először Nabukodonozor babilóniai király. Jojakim volt akkor már egyébként az uralkodó. Ez az az esztendő és ez az az idő, amikor Dánielt is meg a három barátját elviszi magával Babilonba. Itt még nem a végső pusztulás Júda számára, de már az isteni ítéletek kezdődnek, jön az ellenség. A kül- és a belpolitikai helyzet Júdában, Júda népének is meg a királyának a bűnét és az amiatti isteni ítéletet tükrözi. Jojakim király pedig kifejezetten istentelen volt, nagyon keményszívű uralkodó – hallottuk a történetben.

Böjtre hívás, mely talán a babiloni uralkodó támadása miatt is történt jó pár hónappal később, egy biztos, hogy az isteni ige elhangzása ott a templomban sokak számára hallhatóvá vált, mert eljöttek, hogy böjtölnek. A böjt pedig, az mindenképp pozitív, hiszen bűnbánat, megújulásra való készség, de látszik az egész történetből, hogy a szív az továbbra is megátalkodott maradt a nép és a király életében is.

És itt ragadott meg rögtön az evangélium drága híre, hogy az Úr szava mégis most is hangzik, megtérésre hív, Istennek az irgalma, kegyelme, szeretete, türelme még mindig tart.

Itt bizony magamra ismertem, hogy én nem ilyen vagyok. Bárcsak ez a fajta türelem, irgalom, Istentől kapott türelem, irgalom meg a megtérésre hívás jellemezne akkor is, ha elutasítás van. Mert ha valaki engem elutasít, akkor könnyen lemondok róla, akkor nem foglalkozom vele, vagy hogyha valaki még mindig nem akar változni, akkor türelmetlen vagyok, még imádságban is esetleg türelmetlenül kérem Istent: – Uram, miért nem csinálsz már valamit? A legrosszabb meg talán, amikor én is félek valaki jelenlétében megszólalni, mert félek a választól, a reakciótól, előre tudom, hogy valószínű mi lesz majd, akkor inkább meg sem szólalok.

Itt meg azt látjuk, hogy Isten még mindig, most is, mégis szól. Azért, mert az Isten szava megbízható. Emlékeztek, hogy Isten magáról ezt jelentette ki Mózesnek is: én irgalmas és kegyelmes vagyok. Ezerízig tart az irgalma. Ez az isteni kijelentés igaz most is. Ilyen az Úr, amilyenek az Írásban prófétáin keresztül a leírás előtt is kijelentette magát. Látjátok, nagyon bátorító, hogy „...de az Úr elrejté őket” és mindjárt lesz erre példa is, de nekem még bátorítóbb, hogy nézzük az Urat és az Úr szavát, szavához való viszonyulását Istennek, s majd a prófétái életében is, és akkor látszik, hogy ki is az az Úr, akinek a szava megszólal.

Amikor Isten leíratta Jeremiással ezeket a szavakat, hallottátok, hogy nem ő írta le, hanem az írás dolgát azt Báruk, a munkatársa végezte, de olyan beszé-

des volt, sokszor szerepelt ez a kifejezés, hogy 'szája', mindig „Jeremiás szája”. Ugyanakkor az Úr szava, ami szintén az Úr szájából származik. Az Úr szájából származó isteni szó Jeremiás száján keresztül hangzik, ez tintával irattekercsre vettetik héber nyelven, ez felolvastatik, hirdettetik. Ami az Isten szájából jön, azt hallja a király is. Amikor pedig elégeti a tekercset dühében gonoszul, akkor azt égeti el, ami az Isten szájából származott. Nem a tekercsnek van önmagában tekintélye és mégis a tekercsnek van tekintélye, mert ez az Isten szava.

De a Szentírás hűsége, megbízhatósága ebben a történetben minősítetten is előttünk van. Ez is az egyik olyan szakasz a Bibliában, amire hivatkozni lehet, mikor az a kérdés, hogy a Szentírásnak tekintélye van, megbízható, tévedhetetlen, szó szerint ihletett. Sajnos még az egyházunkban is sokan ezt tagadják, egyszerűen nem hajlandók elfogadni, félnek valamitől. De ha a Bibliát olvassuk – és Pasaréten mi mindig ezt képviseltük –, miért megbízható az írás? Mert Jézus és a Szentírás egymás mellett áll ebben az esetben. Jézus maga is így élt. Ez a történet is jelzi, hogy mi mennyire bízhatunk az Úr szavában. Még nem is vagyunk ott („de az Úr elrejté őket”), csak még ott vagyunk, ami miatt elrejtetni kellett, de már bátorító az ige.

Itt kell kiemelni, hogy nagyon beszédes és leleplező, hogy a főemberek, akik akkor és ott megrettentek a hallott igéken, mégiscsak azt tanácsolják Báruk-nak, hogy: „Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok.” Most költői módon mondom a kérdést: vajon miért kellett ezt nekik mondani? Hát ők sejtették, hogy Jojákim mit fog tenni. És Jojákim tette is: néhány hasábot meghallgatott az irattekercsekből, aztán fogta az írástudó kését, széttépte, szétszaggatta vele a tekercseket és bele a téli tüzelőbe – december lehetett abban az évben. Elpusztította az Úr szavát, a tekercset. És látszik, hogy mennyire megátalkodott, mert el akarja pusztítani Jeremiást is meg Bárukot is, akik képviselték. Ezért kerülnek bajba, ez az oka az elrejtettséjüknek.

De mit csinál az Úr? A király mindent elkövet, hogy pusztítsa az Úr igéjét, meg a szolgálait, „de az Úr elrejté őket”. A szavát elutasíthatták, a szavát jelentő szentírási tekercseket elégethették, elpusztíthatták, de az Úr nem tűri, hogy a szolgálait bántsák – elrejtette őket. A 19. versben hogy szólt? „Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok.” Itt az alany Báruk és Jeremiás. Rejtsétek el magatokat – lehetne így fordítani a héber állítmányt.

Hadd mondjam azt, hogy a 26. versnek ez a záró mondatrésze, amikor az ókorban lefordításra került görögre, akkor a görög nyelven megint ők az alanyok: de ők elrejtőztek – ahogy megnéztem az ősi nyelveket. Ezzel csak azt szeretném jelezni, hogy már az ókorban is, amikor fordították az eredeti szöveget – a hébert vagy arámot – vagy másolták, ott is vannak eltérések, amit egyébként a mai héber meg a görög Bibliáink mutatnak is és ezeket lehet tanulmányozni. De mint érdekességet szeretném megemlíteni, hogy a görög fordítás elkészültekor, akik akkor ott dolgoztak, valahogy számukra ez a gondolat volt a fülükben, hogy 'de ők elrejtőztek'.

De az eredeti szöveg a héber számunkra, itt viszont egyértelmű, hogy az Úr az alany: az Úr elrejté őket. Mind a kettő egyébként bátorító lenne, de azért

DE AZ ÚR ELREJTÉ ŐKET

gondolom, mégiscsak bátorítóbb nektek is az, hogy itt nem mi bujkálunk, hanem az Úr bújtat. A héber állítmánynak az alakja is jelzi, hogy itt valamit Isten tesz egyértelműen. Biztos kíváncsiak lennének, hogy hol rejthették el, hogyan – az most mindegy. Hát ha az Úr csinál valamit, mindegy, hogy hogyan és hol csinálja, a lényeg, hogy megtörténik.

Miközben pedig elcsendesedtem e fölött az igei gondolat fölött, akkor döbentem rá arra, hogy tulajdonképpen még az Úrnak ez a cselekvése is a Szentírás megbízhatóságát igazolja. Mert nem tudom, emlékeztek-e arra, ha olvastok a kalauz szerint a Jeremiás könyvét a hetekben, hogy amikor még ott az 1. rész leírásában elhívta őt, Jeremiást Isten a szolgálatra, akkor mit is mondott neki arra nézve, hogyha esetleg támadások érik. Mert én nem emlékeztem, vissza kellett lapozni a Bibliámban. Arra emlékeztem, hogy szabadítást ígér, de arra nem emlékeztem, amit végül is olvastam pár nap múlva ismét. Most olvasom az 1. rész 19. versét: „Viaskodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert...” – és nekem itt az emlékeimben utána ez jött volna: mert én megszabadítalak téged. De nem ez van. Hanem így szól: „mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged”.

Van különbség a két kijelentés között. Nagyon bátorító, hogy ha csak az lenne, 'hogy megszabadítsalak', de azért minőségileg egészen más, mikor ezt mondja az Úr először: mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged. Nemcsak akkor vagyok veled, amikor az én ígémet képviseled, hanem amikor emiatt esetleg támadnak téged, akkor is először is azt tudatosítsd, hogy veled vagyok – és mellesleg természetesen meg is szabadítalak.

„De az Úr elrejté őket” – Isten ezt megígérte Jeremiásnak az elhívásánál. Az itt szereplő kifejezés az 1. rész 19. versében hordozza ezt a jelentést, hogy elragad, kiragad a veszélyből, megment és így szabadít, de a jelenlétén van a hangsúly.

Pál apostol, amikor az utolsó levelét írja, a Biblia tanúsága szerinti utolsó levelét a Timótheushoz írt 2. levelet, ott a 4. rész 17. versében azt mondja, hogy amikor a római hatóság előtt kellett megállnia, nem volt senki mellette. Egy lelki testvér sem lehetett ott vele, „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem” – mondja Pál. Átélté ennek az örömét.

Már említettem példában itt a szószékről, hogy annak idején, mikor teológusok voltunk, mentünk Kárpátaljára legációba és többször is vittünk egy Trabant-csomagtartónyi orosz nyelvű bibliát át a határon, ami persze tilos volt. De fantasztikus volt átélni, hogy Isten ott is hogy rejtett el bennünket a szó fizikai értelmében is.

A legemlékezetesebb, mikor a kiskatona fölnyittatta a Trabant-csomagtartót és látta, hogy tele van orosz bibliával, akkor nem az történt, hogy menjünk vissza vagy elveszi az egészet, hanem ő egyet kért belőle, nem azért, hogy eladja, mert akkor kettőt kérhetett volna, hanem hogy neki sem volt bizonyára, és akkor lesz neki is orosz nyelvű bibliája.

De ha belegondoltok: most, mivel háborús helyzet van Kárpátalján, nem biztos, hogy én teljes bátorsággal mernék egy Trabantnyi orosz nyelvű bibliát

átvinni a határon. Hiszen ott ukrán katonák vannak és ha meglátják, hogy orosz nyelvű bibliát viszek a határon át, vajon hogyan viszonyulnának? Ha erre gondolnák, akkor valószínű félnek, és hát inkább ukrán nyelvű bibliát viszek Pasa-rétről, vannak ott ukránok is, akik ezt tudják olvasni. A helyzet annyiban változott, hogy akkor és ott akkor még Szovjetunió volt, most meg háborús helyzet van egy határátlépésnél. De az Úr elrejt és megőriz a szó fizikai értelmében.

Ha valamelyikőtök úgy van a családban otthon, hogy lehet, hogy éppen a társad, szeretett társad, akit nagyon szeretsz és hűséggel vagytok egymás mellett, de ha az Úrra kerül a szó, ott viszont minden megváltozik és nagyon nagy az elutasítás. Vagy valamelyik családtag. És nemcsak úgy semlegesesen, hanem kőkeményen ellenáll és fáj a szíved és sírsz is miatta, amikor nem látja. Amikor kérdés, hogy merjem-e megint mondani azt neki, amit, mert akkor tudom, hogy hogyan fog viszonyulni hozzá.

Ez az ige most azt mondja neked is: „de az Úr elrejté őket”. És itt a szó fizikai értelmében is ott van az elrejtettség. A hol és a hogyan, az majd rá tartozik. Azért azt hadd jegyezzem meg, hogy Cseri Kálmán tiszteletes úr, emlékszem, mondta egy prédikációban, nagyon megmaradt bennem, hogy ment látogatni egy családot, és amikor kopogott vagy csöngetett, akkor éppen lehetett hallani odabentről, hogy a férj és a feleség igen hangos szavakkal veszekszik. És ezt ők is tudták, hogy a tiszteletes úr, amikor csöngetett, akkor ő már hallhatta azt, ami történt belülről. S hát ez indíthatta el a lehetőségét annak, hogy valami ott megbeszélésre kerüljön. Ott egy pasaréti házaspár volt, hívók voltak, csak éppen valami miatt nagyon összekaptak és hát úgymond lebuktak Kálmán bácsi előtt.

De az elrejtettség átélése egy ilyen helyzetben, hogy most az Úr szava szerint éljük meg a házaseletet, ha lehet, veszekedés nélkül. De ha veszekszünk, akkor hogy van az elrejtettség? Most nem a lelki, hanem a fizikai értelemben. Azért emelem ezt ki, mert a folytatásnál mindjárt a lelki is előkerül. De ne értjük félre ezt az igét, itt nem csak lelkiről van szó. Jeremiás és Báruk elrejtőzött, de az Úr rejtette el őket, nem találták meg.

Dániel három barátja. Ha a nevüket tisztázzuk, utána vegyük a folytatást: Hananjáh, Misáél és Azarjáh. Már a nevük is hordozza az Urat: az Úr kegyelmes; kicsoda olyan mint Isten; az Úr megtart, megerősít, így szabadít. Őket hogy rejtette el az Úr, amikor a tüzes kemencében voltak a szó fizikai értelmében? Mert ugye a hajszáluk se pörkölődött meg, a tűz szaga se érte őket. Itt a tekercek elégték, elpusztultak, de a három barát, Hananjáh, Misáél és Azarjáh a szó fizikai értelmében elrejtettséget élt át a tűzben. De ez hogy is történt? Mert ezt tudjuk. Nabukodonozor lát egy negyedik alakot a tűzben, valami istennek fia. Tehát ott volt az Úr.

Jeremiásnak azt mondta: „mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged” – tehát az Úr jelenléte, ami igazolódik a fizikai dolgok valóságában is.

Mered-e ezt hinni vagy inkább csak az legyen az üzenetben, ami most jön, hogy van lelki elrejtettség is? És az is nagy ajándék. De itt a történetben egyér-

DE AZ ÚR ELREJTÉ ŐKET

telmúen látszik: fizikailag égett el az Úr irata, az a tekercs, fizikai módon el-égett és fizikai módon védte meg az Úr az övéit – és ez ma is így van.

Viszont a folytatásban, hadd mondjam rögtön előre tehát, hogy van, amikor lelki módon történik az elrejtettség és ez is nagyon fontos. De itt is a hangsúly mégis csak azon van, hogy az Úr szava, a megbízható isteni kijelentés, az Úr tekercse, az valamit képviselhet, ismét leírásra kerül, hangzik. Még mindig ott vagyunk, hogy az Úr szava miatt történnek a dolgok: elrejtettség az Úr szaváért – most a cél a kérdés. Azért is tartotta életben Jeremiást és Bárukot Isten – kiderül a történetből –, mert még terve volt Jeremiással: – Térj vissza, vegyél magadnak másik tekerceset, könyvet és írd le ugyanazokat a szavakat, amiket már korábban – és kiderül a végéből, hogy még más kijelentéseket is adott neki Isten, ez leírásra került.

És szeretném nagyon kiemelni, hogy hova küldi Jeremiást Isten? – Menj el és hirdesd Jojákimnak. Jojákimnak menjen Jeremiás és hirdesse valamikor? Nem tudom, hogy te mennél? Előtte az van, hogy az Úr elrejtett engem fizikai módon is Jojákim elől. Most meg azt mondja, hogy menjél és hirdesd? Vagy küldjem Bárukot? – Hát menjél te, Báruk, úgymint te mentél korábban is, én meg maradok itt a titkos helyen – ugye nem ilyen az Úr és nem ilyen az Úr embere. Tehát leírni is kellett meg szóban is meghirdetni a király előtt is. Lehet, hogy elégette a tekerceseket a király, de akkor az Úr újra leíratta, mert az ő szavának hangozni kellett.

Itt kiderül a leírásból, hogy mivel elutasította Jojákim az Úr szavát és sajnos a nép is nagyrészt, ezért egyértelműen meghirdeti Isten itt most Jojákim számára – a történet végén ezt olvastuk – a végső ítéletet.

És megint hadd mondjam, miközben ezen gondolkodtam, vettem észre ezt a két kifejezést: „nem lesz néki, aki a Dávid székébe üljön”, illetve „és megbüntetem őt, és az ő magvát” vagy utódát. Ez a két kifejezés azért sok mindent eszembe juttatott. Szeretném így mondani nektek, hogy ha elutasítják az Isten kegyelmét, akkor ítélni fog. Ma is így van ez, mert az Úr szava megbízható. A hirdetett ige vagy kegyelmet jelent a hallónak, ha megtér és elfogadja vagy ítéletté válik még az utolsó ítélet napján is, ha elutasítja. Ezzel nem lehet játszani. Pontosan azért, mert ez az Úr szava.

Az egyháztörténelemben sokszor volt bibliaégetés. Magyar nyelvű bibliákat is égettek. Már korábban is mondtam, de egyszerűen nekem nincs jobb példám arra most, ami a '88-as esztendőben a Panoráma műsorban a Ceausescu diktatúra alatti Károli magyar nyelvű bibliákkal történt, mert wc-papírt készítettek belőle. Ez volt '88-ban. És mi történt '89-ben Romániában? Az Úr nem tűri azt sem, hogy az ő szent írását mint iratot, mint könyvet bántsák azok, akik istentelenek.

Jojákimnak is jaj, ha nem tér meg. És nem tért meg – azt látjuk a történetben. Mi történt? Itt is az Úr szava megbízhatósága újra hangsúlyos megint. Jojákim föllázadt Nabukodonozor ellen, ezért a király a babiloni hadsereggel ismét jön. Mikorra odaér a hadsereg, addigra Jojákim meghal. A fia, Jojákin – n-nel –, a fia, Jojákin lesz, aki hatalomra jut 18 évesen, de csak három hóna-

pot került hatalomra, mert Nabukodonozor őt viszi el a fogságba. Az apját már nem bírja, viszi őt.

De mit mondott Isten Jojakimnak? „Nem lesz néki, aki a Dávid székébe üljön”, meg az ő magvát is megbüntetem, az ő utódát. És tényleg, Jojakin hatalomra jutott három hónapra, de ez nem jelentette azt, hogy ülhetett a Dávid trónján – most mondjak egy szót ide még? – mindörökké. Nem. Isten ítelt, és a szó fizikai értelmében is látszott az ítélet valósága Jojakim életén.

Igen ám, de Jojakin! Ez a név azért ismerős kell, hogy legyen, mert ez az a név, ami szerepel Máté evangéliuma 1. részében az Úr Jézus ősei között. Beszédes, hogy a Jojakim neve nem szerepelhet, mert vannak kihagyások ott Jézus nemzetségtáblázatában, de Jojakin nevét odatetette az Úr Lelke az újszövetségi kijelentés leírásakor.

Illetve ez az a királyfi, tehát 18 évesen babiloni fogság, eltelik pár évtized, és valamiért a babiloni uralkodó kiemeli a többi fogoly király közül, beülteti a maga tróntermébe, ahol együtt étkezik vele – ez van a Királyok könyve végén, majd nézzük meg. Miért volt az, hogy Jojakint kiemeli a babiloni uralkodó és vele különleges módon bánik, kegyelmesen?

Hadd mondjam így, mert messiási ígéretek vannak és Jojakin nem halt meg, hanem vitte tovább az ígéretet, azt, hogy a Jojakim utóda, magva – és itt jön a legfontosabb – Dávid székébe üljön. Jojakin nem ülhetett a Dávid székébe, de aztán jött a Dávid magva, Jojakim magva, Jojakin magva, az Úr Jézus mint Messiás. És hova ült? A Dávid székébe.

De előtte mi történt vele? „És megbüntetem őt, és az ő magvát”. Amikor jött Jézusban a Dávid magva, Jojakim magva, utóda, mi történt vele? Megbüntette őt az Isten. Csak nem a maga bűnéért, hanem az elveszettekért, a mienkért. Most olvassuk János evangéliumát, az 1. részt, ezért kellett az Igének testté lennie: az Istentől függött a kereszten, elpusztított kárhozatos ítélettel. Az Úr Jézus megítéltetése még a Jojakim ítéleténél is szörnyűbb volt, hiszen ugye az Istentől való elhagyatottság azt jelentette, hogy neki nem marad lelki értelemben sem elrejtettség, nincs védelem, nincs elrejtettség, de így győz a Megváltó, így ül a Dávid székébe.

Ha pedig így Jézusban látjuk ennek az ószövetségi történetnek az üzenetének a teljes valóságát és az isteni megbízható szónak a beteljesedését, akkor még a nagyon ítéletes ige is itt a végén mégiscsak mutat előre, hogy amik itt történnek az Úr tervében még az ítéletnél is mutatják a kegyelmet. Mert ne csak Jojakimot lássuk, aki miatt el kell rejteni Jeremiást meg a barátját, hanem lássuk azt az Urat, aki Jojakimnak is hirdeti az Ígét és ha nem tér meg, el fog veszni. De az Íge meg fog szólalni, és ez az Íge tovább megy és a messiási ígéretek beteljesednek és eljön majd a boldog örökkévalóság állapota.

Számunkra tehát az Úr Jézusra tekintve még az ítélő szóban is, az isteni ítéletes írásban is látszik az Úr kegyelme, terve és célja. Korinthusi 2. levél 1. rész 20. verse szerintem itt is nagyon aktuális: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk” – és itt Jézusról beszél Pál.

DE AZ ÚR ELREJTÉ ŐKET

Jézusra tekintve az elrejtettség akkor is megvalósulhat, amikor mégis bánthatnak. Lehet, hogy fizikailag is, de lelkileg mindenképpen. De az Úr elrejté őket – most nem a fizikai értelemben, hanem a lelki értelemben vett elrejtettségre gondolva. Az Úrért és a szaváért, de nem az ok már, hanem a cél, és lelki elrejtettség.

Benne van tehát, hogy lehet, hogy szenvedni kell az Úr Jézusért, az ő szaváért otthon is a családban valamit, de az Úrnak ezzel terve és célja van. Ezért hagyja, hogy csak lelki elrejtettség. De az fontos persze és védelem. Az övéi ilyenkor mindig békességet, csendes nyugalmat élhetnek át. De emlékeztek, Jézus azt mondta: boldogok vagytok, amikor az én nevemért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok az Istennek Lelke. Mégis tehát egy csendes boldogság, öröm az Úrért vállalt szenvedésben. Azért, mert az Úr elrejt és céllal, ezért csak a lelki elrejtettség, de céllal az is.

A 27. Zsoltárban Dáviddal együtt mi is elmondhatjuk, amit ő itt leírt. Két versét szeretném felolvasni. A 4. vers így szól: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában.” 5. vers: „Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátorának rejtekében, sziklára emel fel engem.” Emlékeztek, hogy Dávid nagyon keveset tölthetett az Úr sátorában, mikor Saul üldözte. Neki menekülni kellett. Fizikailag is elrejtette Isten sokszor, de Dávid, amikor ezeket a sorokat megfogalmazza, akkor a szó lelki értelmében beszél arról, hogy az Úr sátorában, az Úr hajlékában elrejtettség, védelem. Közben lehet, hogy barlangban bujkált és éppen Saul már készült elfogni és nem bírta elfogni, mert fizikailag is elrejtettségben volt Dávid, de a 27. Zsoltárban a lelkiről beszél.

Pálnak az elrejtettsége is céllal történt: „De az Úr mellettem állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok.”

Pálhoz kapcsolódóan írja azt is, a végén még ez is mondassék ki, hogy végző soron, ha kell, még az Úr szolgájának a halála is a lelki elrejtettség igazolása lehet, hogy az Úrnak célja van vele.

Emlékeztek, hogy Pálnak a megtérésében ott a damaszkuszi úton annak is része volt, hogy látta, hogyan halt meg István, a vértanú. Fiatal emberként ő volt ott, aki vigyázott a tanúk ruháira, és a bizonyágtételében később elmondja, hogy: – Igen, én ott voltam, és tanúja voltam. És nem véletlenül rugózkodott Pál az ösztöke ellen, mert munkálkodott benne Jézus, de a damaszkuszi úton jutott hitre. Az István vértanú halála eseményei azonban ennek részei voltak.

Emlékeztek, hogy István halála nem volt könnyű, nem volt elrejtettség fizikailag, de lelkileg annál inkább: látta Jézust. Még a halála utolsó pillanatai vagy a meghalása utolsó pillanataiban is imádkozott: „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!” – ez a lelki elrejtettség valósága még a meghaláskor is.

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” Vannak keresztyén testvéreink, akiket

lehet, hogy ma fognak kivégezni azokban az országokban. Nekik csak lelki elrejtettségük lehet – most a 'csak'-ot nem lekicsinylően mondom. Meg fognak halni – de az isteni terv, isteni cél ezen keresztül fog végbe menni. Hol és hogyan, az az Úr dolga.

Isten Ígéje abban bátorít bennünket, hogy az Úr elrejtette őket. Ez az elrejtettség az Úr szava miatt és az Úr szaváért. Az ok és a cél is az Úr személye, az Úr kijelentése, Istennek az Ígéje, amit te is képviselhetsz. Akkor is, ha elrejtettségben kell lenned, akkor is, hogyha csak lelki elrejtettségben lehetsz, de az Úr Ígéje elvégzi a munkáját.

Segítsen az Úr bennünket ebben, bízunk Őbenne!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, magasztalunk téged, hogy te a te népedet, a tieidet, a tanítványokat, minket is nem farkasokként küldesz a juhok közé, hanem éppen fordítva, juhokként a farkasok közé, mert menteni akarod az elveszetteket ma is. Áldunk téged, hogy viszont a juhoknak van pásztora. És köszönjük, hogy Jézus a jó pásztor. Ő még az életét is odaadta, hogy így győzzél, teljesítsd az ígéreteket, hogy a te szavad, az Írás megálljon mindörökre. S hogy mi ezt képviselhetjük, ezt hirdethetjük, szólhatjuk, élhetjük.

Áldunk téged, hogy csakugyan számodra nincs lehetetlen eset, a legellenállóbb családtagunk is, munkatársunk is, barátunk is bármikor hozzád térhet. Urunk, mi szeretnénk a helyünkön lenni mint Jeremiás és Báruk is ebben a történetben volt. Köszönjük, hogy az elrejtő munka az a te részed s hogy te fizikailag vagy lelkileg, de mindenképpen elrejtetted a tieidet. Azért imádkozunk most, mint közösség, hogy akiknek éppen ebben az időszakban van szükségük erre az elrejtettségre, vegyék észre, éljék át hittel.

Köszönjük, hogy azokat a testvéreinket, akik ezen a héten kellett, hogy megálljanak ravatal mellett, a gyászbán is minősítetten is elrejtetted. Hogy rád tekinthettek és szólt a feltámadás örömhíre. A friss gyászbán is állj mellettük, Urunk, továbbra.

Köszönjük, hogy magyar népünket is hittel tehetjük eléd. Bocsásd meg, hogy mi olyan istenkáromló nép vagyunk. De áldunk, hogy te adhatsz megtérést. Szeretnénk a magunk helyén ezt képviselni.

Imádkozunk vezetőinkért, hogy legyenek alázatban, akik hatalmon vannak. Add, hogy lehessenek áldássá ebben az évben is számunkra.

És köszönjük, Urunk, hogy a kárpátaljai magyarokért, az ottani lelki testvéreinkért ma is imádkozhatunk, hogy erősítsd őket. Urunk, mi azt hadd kérjük most tőled, hogy adj nekik fizikai elrejtettséget is és lelkit is egyaránt. Vess a háborúnak véget, Urunk, hamar, kérünk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Jézus érdeméért.

Ámen.

254,1-5 ének

1. Mindenkoron áldom az én Uramat,
Kitől várom én minden oltalmamat.
Benne vetem minden bizodalmamat;
Mindenkoron dicsérem, mint Uramat.

2. Igen vigad és örvendez én lelkem,
Az Istennek segedelmét hogy kérem,
Nyomorultak meghallják, azt örvendem,
Vigadjanak Istenben, arra intem,

3. És mikoron Istenhez kiáltottam,
Kegyelmesen tőle meghallgattattam,
Őáltala hamar megszabadultam,
Háborúságimban is megtartattam.

4. Lám, Istennek angyala mind tábort jár,
Az istenfélő emberek körül jár.
Az Istentől azért ki oltalmat vár,
Útaiban mindenütt az nagy jól jár.

5. Segítségül azért Istent hívjátok,
Ő jóvöltát kóstoljátok, lássátok!
Igen nagy-jó, azt bizonynal tudjátok:
Benne bízó emberek mind boldogok.